

Anonymizované znění

Překlad

C-141/24 – 1

Věc C-141/24

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

23. února 2024

Předkládající soud:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Francie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

10. ledna 2024

Žalobce:

TJ

Žalovaný:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE
(TRESTNÍ
SOUD V NANTERRE,
FRANCIE)

■

ŽALOBCE

SEKCE PRO
OBČANSKOPRÁVNÍ
VĚCI

1. senát

ROZSUDEK

TJ

[omissis]

92100 BOULOGNE-BILLANCOURT

VYDANÝ DNE
10. ledna 2024

[omissis]

[omissis]

ŽALOVANÝ

**DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES D'IDF ET DE PARIS
(REGIONÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ VEŘEJNÝCH
FINANCÍ PRO ILE DE FRANCE A PAŘÍŽ,
FRANCIE)**

[omissis]

75075 PARIS CEDEX 02

[omissis]

POPIS SPORU

- 1 Na základě článku L.23 C livre des procédures fiscales (daňový řád) zaslalo Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Regionální ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž) dopisem ze dne 19. prosince 2019 TJ žádost o informace a odůvodnění týkající se aktiv držených v zahraničí na dvou bankovních účtech [omissis], které byly otevřeny u banky UBS v Lucemburku v období let 2010–2014.

TJ zodpověděl tuto žádost dopisem ze dne 20. února 2020, který obsahoval informace o jeho situaci.

- 2 Regionální ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž považovalo tuto odpověď za nedostatečnou, a proto dopisem ze dne 13. března 2020 vyzvalo žalobce k poskytnutí požadovaných upřesnění do třiceti dnů od přijetí tohoto dopisu [omissis] [irelevantní údaj].

- 3 Dopisem ze dne 5. října 2020 podalo Regionální ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž návrh na opravu týkající se 60 % zdanění částky 1 147 856 eur, která představovala celkový maximální zůstatek aktiv držených na obou výše uvedených bankovních účtech otevřených u banky UBS v Lucemburku v období let 2010–2014, konkrétněji dne 31. prosince 2010, a to na základě článku 755 code général des impôts (všeobecný daňový zákoník).

Dopisem ze dne 13. října 2020 zaslal TJ různé dokumenty a výpisy z banky UBS v Lucemburku, jimiž se pokusil odůvodnit nabytí dotčených částek během období, které již bylo promlčeno.

- 4 Regionální ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž trvalo ve své odpovědi ze dne 12. listopadu 2020 na již oznámené výzvě, neboť mělo za to, že ačkoli mohly být zmíněné částky nabyty během období, které již bylo promlčeno, je nutné odůvodnit jejich původ.

Dne 15. prosince 2020 byla vyměřena dodatečná daň odpovídající dědické dani ve výši 688 714 eur.

- 5 TJ podal dne 30. prosince 2020 správní stížnost, kterou daňová správa zamítla rozhodnutím ze dne 30. června 2020.
- 6 Dne 26. července 2021 byl vydán nový platební výměr na zaplacení téže částky dědické daně (688 714 eur).
- 7 Prostřednictvím úkonu soudního vykonavatele ze dne 9. srpna 2021 podal TJ proti Regionálnímu ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž žalobu k tribunal judiciaire de Nanterre (trestní soud v Nanterre), jejímž prostřednictvím se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 30. června 2020, jímž byla zamítnuta stížnost, jakož i daňové úlevy týkající se celé částky vyměřené dědické daně ve výši 688 714 eur, včetně veškerých úroků z prodlení, příplatků a dalších penále.
- 8 **Prostřednictvím svých posledních návrhových žádání oznámených Regionálnímu ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž dne 10. října 2022 navrhuje TJ, aby soud:**

- zrušil rozhodnutí ze dne 30. června 2020, jímž Regionální ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž zamítlo předmětnou stížnost;

- nařídil daňovou úlevu týkající se celé částky vyměřené dědické daně ve výši 688 714 eur, včetně veškerých úroků z prodlení, příplatků a dalších penále;

podpůrně, pro případ, že vyvstanou pochybnosti ohledně slučitelnosti článku L.23 C daňového řádu a článku 755 všeobecného daňového zákoníku s evropským právem,

- [omissis] [navrhuje, aby byla Soudnímu dvoru Evropské unie položena předběžná otázka obdobného znění, jako je znění první otázky uvedené ve výroku];

- nařídít předběžný výkon;

podpůrněji, pokud bude soud muset sporné zdanění v plném nebo částečném rozsahu potvrdit,

- upustit od předběžného výkonu rozhodnutí podle článku 514–1 code de procédure civile (občanský soudní řád) k zamezení toho, aby byla žalobci způsobena vážná a nenapravitelná újma, a to do okamžiku, kdy bude v konečném stupni rozhodnuto o právní otázce, kterou žalobce pokládá;

v každém případě

- uložit Regionálnímu ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž zaplacení částky 10 000 eur na základě článku 700 občanského soudního řádu, jakož i náhradu veškerých nákladů řízení.

- 9 TJ tvrdí, že rozhodnutí, jímž daňová správa zamítla jeho stížnost, představuje porušení volného pohybu kapitálu, který je zakotven v čl. 63 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, a že musí být z tohoto důvodu zrušeno.

Na podporu tohoto návrhového žádání se dovolává rozsudku vydaného Soudním dvorem Evropské unie dne 27. ledna 2022 (rozsudek SDEU ze dne 27. ledna 2022, C-788/19), v němž bylo prohlášeno za neslučitelné s volným pohybem kapitálu španělské daňové ustanovení, jež TJ považuje za podobné ustanovením obsaženým v článku L.23 C daňového řádu a v článku 755 všeobecného daňového zákoníku, vzhledem k tomu, že svými důsledky *de facto* obecně vylučují promlčení úkonu daňové správy, jež se týká částek držených na nepřiznaném bankovním účtu otevřeném v zahraničí.

Tvrdí totiž, že postoj daňové správy, který spočívá v tom, že daňová správa uplatnila na aktiva, jež byla nabyta více než deset let před provedením její kontroly, 60 %ní sazbu „*sankční daně*“, neboť se nespokojila s poskytnutým odůvodněním původu těchto aktiv a způsobů jejich nabytí, ve svém důsledku zprostil daňovou správu povinnosti dodržet desetiletou promlčecí lhůtu stanovenou v článku L.181–0 A daňového řádu, která se o tři roky odchyluje od obecné lhůty promlčení práv, která počíná běžet dnem zápisu aktu, ačkoli článek L.23 C daňového řádu i článek 755 všeobecného daňového zákoníku stanoví pouze to, že případ zvláštního zdanění stanovený v článku L.23 C daňového řádu představuje výjimku z těchto pravidel promlčení.

A konečně uvádí, že v konkrétním případě nabytí dotčená aktiva před třiceti lety, v době, kdy žil v Gruzii, a že je nyní zjevně nemožné zpětně sledovat stopy jeho bankovní činnosti v Gruzii před rokem 1991, a to zaprvé z důvodu značného časového odstupu předmětných skutečností a zadruhé z důvodu politického a správního chaosu, který v této zemi vládl po pádu berlínské zdi v roce 1989. Povinnost prokázat původ částek nabytých před více než třiceti lety považuje za těchto podmínek za odepření práv na obhajobu daňového poplatníka.

TJ má tedy za to, že budou-li před soudem nadále přetrvávat pochybnosti ohledně slučitelnosti článku L.23 C daňového řádu a článku 755 všeobecného daňového zákoníku s evropským právem, je nezbytné, aby byla v tomto ohledu položena předběžná otázka Soudnímu dvoru Evropské unie.

- 10 **Prostřednictvím svých posledních návrhových žádání oznámených TJ dne 3. února 2023 navrhuje Regionální ředitelství veřejných financí pro Ile-de-France a Paříž, aby soud:**

- zamítl veškeré návrhy TJ;
- potvrdil dodatečnou daň;
- potvrdil zamítavé rozhodnutí ze dne 30. června 2021;
- uložil TJ náhradu veškerých nákladů řízení.

- 11 Daňová správa zaprvé připomíná, že řízení stanovené v článku L.23 C daňového řádu sleduje cíl boje proti vyhýbání se daňovým povinnostem, který je cílem obecného zájmu, jemuž Conseil constitutionnel (Ústavní rada, Francie) přiznává ústavní hodnotu. Jeho smyslem je přimět daňové poplatníky k tomu, aby dodržovali své oznamovací povinnosti a aby vůči daňové správě prokazovali transparentnost a zvyšovali tak kázeň v oblasti daní. Upřesňuje rovněž, že toto řízení nepředstavuje žádnou sankci ani pokutu, ale slouží výlučně k vyměrování a vybírání daně.

Zadruhé tvrdí, že ze spojeného výkladu článku 755 všeobecného daňového zákoníku a článku 71 daňového řádu vyplývá, že povinnost odvést daň z bezúplatného převodu, která je stanovena v prvním z těchto předpisů, vzniká neposkytnutím odpovědi nebo poskytnutím nedostatečné odpovědi na žádosti o informace nebo o odůvodnění stanovené v článku L.23 C daňového řádu, ve lhůtách stanovených v témže článku, takže pokud byla v projednávané věci podána žádost o informace dne 19. prosince 2019 a lhůta pro uplatnění práva správního orgánu na opravu začala plynout dne 24. září 2020, s ohledem na článek L.181-0 A daňového řádu nebylo jednání daňové správy k tomuto datu dosud promlčeno.

Konečně daňová správa uvádí, že v rozsudku, jehož se dovolává žalobce, potvrdil Soudní dvůr Evropské unie neexistenci promlčení zavedeného stanoveným nástrojem, jakož i nepřiměřenost sankcí a pokut ve vztahu k těm, jež jsou stanoveny za obdobná protiprávní jednání. Přitom uvádí zaprvé, že nesplnění zákonných povinností stanovených v člancích 1649 A, 1649 AA a 1649 AB všeobecného daňového zákoníku, které vede k uplatnění sporného daňového nástroje, podléhá pravidlům promlčení, a zadruhé, že nesplnění zákonných povinností stanovených v člancích 1649 A, 1649 AA a 1649 AB všeobecného daňového zákoníku nevede v daném případě k žádnému uložení sankce, neboť účelem stanoveného nástroje je pouze vyměření základu daně, přičemž 60 % zdanění uplatněné na základě článku 755 všeobecného daňového zákoníku nepodléhá úrokům z prodlení ani daňovým sankcím. Vyvozuje z toho, že francouzský nástroj zdanění aktiv v zahraničí zajišťuje spravedlivou rovnováhu mezi dodržováním povinností stanovených právem Společenství a cílem obecného zájmu týkajícího se boje proti vyhýbání se daňovým povinnostem na mezinárodní úrovni.

- 12 [omissis]
13 [omissis] [podrobnosti týkající se řízení]

ODŮVODNĚNÍ

A) Právo Evropské unie

- 14 Článek 63 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie stanoví: „*V rámci této kapitoly jsou zakázána všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi*“.

Článek 65 Smlouvy o fungování Evropské unie mimo jiné stanoví:

„1. Článkem 63 není dotčeno právo členských států:

a) uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště nebo podle místa, kde je jejich kapitál investován;

b) učinit všechna nezbytná opatření, jež by zabránila porušování vnitrostátních právních předpisů, zejména v oblasti daňového práva a dohledu nad finančními institucemi, nebo stanovit postupy pro ohlašování pohybu kapitálu pro účely správní či statistické, nebo učinit opatření odůvodněná veřejným pořádkem či veřejnou bezpečností.

3. Opatření a postupy uvedené v odstavcích 1 a 2 nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastřené omezování volného pohybu kapitálu a plateb ve smyslu článku 63.“

- 15 Z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že omezení pohybu kapitálu ve smyslu čl. 63 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie jsou také opatření uložená členským státem, která mohou odradit investory tohoto státu od investování v jiných státech, zabránit jim v tomto investování nebo omezit v tomto smyslu jejich možnosti [rozsudky SDEU ze dne 26. září 2000, Komise v. Belgie, C-478/98, bod 18; ze dne 23. října 2007, Komise v. Německo, C-112/05, bod 19, a ze dne 26. května 2016, NN (L) International, C-48/15, bod 44].

- 16 Dne 23. října 2019 podala Evropská komise k Soudnímu dvoru žalobu, jejímž prostřednictvím se domáhala toho, aby bylo konstatováno, že Španělské království nesplnilo povinnosti, jež mu náleží, tím, že stanovilo důsledky nesplnění informační povinnosti týkající se majetku a práv v zahraničí předložením „formuláře 720“, které jsou nepřiměřené s ohledem na cíl sledovaný španělskými právními předpisy.

Evropská komise tvrdila, že režim zavedený Španělským královstvím:

- stanoví, že důsledkem nesplnění informační povinnosti týkající se majetku a práv v zahraničí, nebo pozdního předložení „formuláře 720“, je kvalifikace tohoto majetku jako „neodůvodněných kapitálových zisků“, aniž by bylo možné uplatnit promlčení;

- automaticky stanoví uložení poměrné pokuty ve výši 150 % v případě nesplnění informační povinnosti týkající se majetku a práv v zahraničí, nebo pozdního předložení „formuláře 720“, jakož i vyšších paušálních pokut, než jsou sankce stanovené v obecném režimu sankcí pro podobná porušení.
- 17 Soudní dvůr ve svém rozsudku vydaném dne 27. ledna 2022 (rozsudek SDEU ze dne 27. ledna 2022, věc C-788/19) připomněl, že:
- nezbytnost zajistit účinnost daňového dohledu a cíl boje proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem patří k naléhavým důvodům obecného zájmu, které mohou odůvodnit zavedení omezení svobod pohybu (viz zejména rozsudky ze dne 11. června 2009, X a Passenheim-van Schoot, C-155/08 a C-157/08, body 45 a 46, a ze dne 15. září 2011, Halley, C-132/10, bod 30);
 - pokud jde o pohyb kapitálu, čl. 65 odst. 1 písm. b) Smlouvy o fungování Evropské unie mimo jiné stanoví, že článkem 63 Smlouvy o fungování Evropské unie není dotčeno právo členských států přijmout všechna nezbytná opatření, jež by zabránila porušování jejich vnitrostátních právních předpisů, zejména v daňové oblasti;
 - pouhá okolnost, že daňový poplatník-rezident vlastní majetek nebo práva mimo území členského státu, nemůže založit obecnou domněnku daňového úniku a vyhýbání se daňovým povinnostem (zejména rozsudky ze dne 11. března 2004, de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, bod 51, a ze dne 7. listopadu 2013, K, C-322/11, bod 60), takže ustanovení, které předpokládá existenci podvodného jednání pouze na základě splnění podmínek, které stanoví, aniž by daňovému poplatníkovi poskytlo možnost tuto domněnku vyvrátit, jde v zásadě nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení cíle boje proti daňovému úniku a vyhýbání se daňovým povinnostem (viz zejména rozsudek ze dne 3. října 2013, Itelcar, C-282/12, bod 37 a citovaná judikatura);
 - členským státům sice přísluší, aby při neexistenci harmonizace v unijním právu zvolily sankce, které považují za vhodné v případě nesplnění povinností stanovených jejich vnitrostátními právními předpisy v oblasti přímých daní, avšak členské státy jsou povinny vykonávat svou pravomoc za dodržování unijního práva a jeho obecných zásad, a tedy při dodržení zásady proporcionality (viz zejména rozsudek SDEU ze dne 12. července 2001, Louloudakis, C-262/99, bod 67 a citovaná judikatura);
 - základní požadavek právní jistoty totiž v zásadě brání tomu, aby veřejné orgány mohly neomezeně využívat svých pravomocí k ukončení protiprávní situace (obdobně v oblasti hospodářské soutěže viz rozsudek ze dne 14. července 1972, Geigy v. Komise, 52/69, bod 21);
 - i když vnitrostátní zákonodárce může zavést delší promlčecí lhůtu s cílem zajistit účinnost daňových kontrol a bojovat proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem spojeným se zatajením aktiv v zahraničí, a to za podmínky, že doba trvání této lhůty nejde nad to, co je nezbytné k dosažení těchto cílů,

s přihlédnutím zejména k mechanismům výměny informací a správní pomoci mezi členskými státy (viz rozsudek ze dne 11. června 2009, X a Passenheim-van Schoot, C-155/08 a C-157/08, EU:C:2009:368, body 66, 72 a 73), totéž nemůže platit pro mechanismus, který v praxi znamená prodloužit na neurčitou dobu období, během kterého mohlo dojít ke zdanění nebo umožnit odstranit promlčení, ke kterému již došlo.

- 18 Soudní dvůr Evropské unie tak vybízí k dodržování zásady proporcionality mezi nezbytností zajistit volný pohyb kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi, který je stanoven v článku 63 Smlouvy o fungování Evropské unie, a nezbytností zajistit účinnost daňového dohledu a cíl boje proti vyhýbání se daňovým povinnostem a daňovým únikům.
- 19 Ve věci, která mu byla předložena, Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že:

– Španělské království tím, že stanovilo, že nesplnění nebo nedostatečné či opožděné splnění informační povinnosti týkající se majetku a práv nacházejících se v zahraničí má za následek zdanění nepřiznaných příjmů odpovídajících hodnotě těchto aktiv jakožto „neodůvodněných kapitálových zisků“, aniž by v praxi bylo možné promlčení;

– za nesplnění nebo nedostatečné či opožděné splnění informační povinnosti týkající se majetku a práv nacházejících se v zahraničí ukládá poměrnou pokutou ve výši 150 % daně vypočítané z částek odpovídajících hodnotě tohoto majetku nebo těchto práv, kterou lze kumulovat s paušálními pokutami, a

– za nesplnění nebo nedostatečné či opožděné splnění informační povinnosti týkající se majetku a práv nacházejících se v zahraničí ukládá paušální pokuty, jejichž výše není úměrná sankcím stanoveným za obdobná protiprávní jednání v čistě vnitrostátním kontextu a jejichž celková horní hranice není stanovena,

nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 63 SFEU a z článku 40 Dohody o EHP.

B) Vnitrostátní právo a judikatura

- 20 Podle čl. 1649 A druhého pododstavce všeobecného daňového zákoníku jsou fyzické osoby, sdružení a společnosti jiné než obchodní, mající bydliště nebo sídlo ve Francii, povinny současně s podáním přiznání k dani z příjmů nebo prohlášení o hospodářských výsledcích předložit výpisy z účtů otevřených, držených, užívaných či uzavřených v zahraničí.

Článek L.23 C daňového řádu stanoví, že není-li povinnost stanovená v čl. 1649 A druhém pododstavci všeobecného daňového zákoníku splněna nejméně jednou za dobu předchozích deseti let, správní orgán může nezávisle na postupu přezkoumání osobního daňového postavení požádat fyzickou osobu podléhající této povinnosti, aby ve lhůtě šedesáti dnů poskytla veškeré informace nebo

odůvodnění týkající se původu a způsobu nabytí aktiv uvedených na účtu nebo ve smlouvě o životním pojištění.

Pokud daná osoba neposkytla na žádosti o informace nebo o odůvodnění dostatečnou odpověď, správní orgán jí zašle výzvu, aby svou odpověď ve lhůtě třiceti dnů doplnila, přičemž upřesní, jaká doplnění požaduje.

Článek L.71 daňového řádu stanoví, že pokud daná osoba neposkytla na žádosti o informace nebo o odůvodnění stanovené v článku L.23 C ve lhůtách stanovených v témže článku žádnou odpověď nebo poskytla nedostatečnou odpověď, je zdaněna z úřední povinnosti za podmínek stanovených v článku 755 všeobecného daňového zákoníku, který stanoví, že aktiva uvedená na účtu vedeném v zahraničí ve smyslu čl. 1649 A druhého pododstavce nebo ve smlouvě o nabytí kapitálu či investiční smlouvě téže povahy, uzavřené v zahraničí, ve smyslu článku 1649 AA, jejichž původ a způsoby nabytí nebyly odůvodněny v řízení stanoveném v článku L.23 C daňového řádu, se považují, není-li prokázán opak, za bezúplatně nabytý majetek, který ke dni vypršení lhůt stanovených v témže článku L.23 C podléhá dani z bezúplatného převodu v nejvyšší sazbě uvedené v tabulce 11 článku 777, tj. sazbě 60 %, která je použitelná na dary sjednané mezi příbuznými vyššího než čtvrtého stupně a mezi osobami, které nejsou vzájemně příbuzné.

Výše této daně je vypočtena z nejvyšší správnímu orgánu známé hodnoty aktiv uvedených na účtu nebo ve smlouvě během deseti let předcházejících zaslání žádosti o informace nebo o odůvodnění stanovené v článku L.23 C daňového řádu, snížené o hodnotu aktiv, jejichž původ a způsoby nabytí byly odůvodněny.

Článek L.181–0 A daňového řádu stanoví, že odchylně od čl. L.180 prvního pododstavce a článku L.181 může být právo správního orgánu na opravu v oblasti daní a poplatků, jež jsou v nich stanoveny, uplatněno až do ukončení desátého roku následujícího po roku, kdy nastala skutečnost vedoucí ke vzniku povinnosti k těmto daním či poplatkům, jsou-li vyměřeny z majetku či nároků uvedených v článcích 1649 A, 1649 AA a 1649 AB všeobecného daňového zákoníku, ledaže je vymahatelnost daní či poplatků z příslušného majetku či nároků dostatečně uvedena v zaregistrovaném nebo úředně předloženém dokumentu, nebo v případě daně z nemovitostí v prohlášení a přílohách stanovených v článku 982 téhož zákoníku.

- 21 Obchodní senát Cour de cassation (kasační soud, Francie) rozhodl ve svém rozsudku vydaném dne 16. prosince 2020, že skutečností vedoucí ke vzniku daňové povinnosti je datum uplynutí lhůt stanovených v článku L.23 C daňového řádu, které je počátkem desetileté promlčecí lhůty stanovené v článku L.181–0 A daňového řádu (Com., 16. prosince 2020, č. 18–16.801).
- 22 [omissis]
- 23 [omissis] [vnitrostátní judikatura týkající se ústavnosti článku L.23 C soudního řádu ve spojení s článkem 755 všeobecného daňového zákoníku]

C) Předběžné otázky nezbytné k vyřešení sporu

- 24 Z výše uvedených poznatků vyplývá, že zmíněná ustanovení umožňují daňovému poplatníku vyvrátit domněnku, podle níž aktiva držaná v zahraničí, která nebyla přiznána za podmínek daných postupem stanoveným v článku L.23 C daňového řádu a jejichž původ a způsoby nabytí nebyly odůvodněny po ukončení stanoveného řízení pro výměnu informací s daňovou správou, [představují majetek nabytý bezplatně podléhající dani z bezúplatného převodu v nejvyšší sazbě], a že posouzení, provedená správním orgánem, důkazů, jež mu jsou předloženy, podléhá dohledu soudu, pokud daňový poplatník vznesl námitku.
- 25 Kromě toho právní úprava obsažená v článku L.23 C daňového řádu a v článku 755 všeobecného daňového zákoníku nemá za cíl ukládat sankce daňovému poplatníku s daňovým sídlem ve Francii, který drží aktiva v zahraničí a který nesplnil svou oznamovací povinnost, uplatněním sankční sazby, nýbrž vyměřit základ daně a tuto daň vybírat, s uplatněním nejvyšší obecné sazby ze sazebníku daně z bezúplatného převodu v případě, že nebude poskytnuto uspokojivé odůvodnění původu a způsobu nabytí sporných aktiv.
- 26 Nesplnění sporné oznamovací povinnosti je navíc postihováno uplatněním pokuty stanovené v článku 1736 IV všeobecného daňového zákoníku nebo v článku 1766 téhož zákoníku (pokuty od 1 500 eur na nepřiznaný účet nebo nepřiznanou zálohu do výše 10 000 eur v případě, že se účet nachází ve státě nebo na území, jež neuzavřely s Francií úmluvu o správní pomoci v boji proti vyhýbání se daňovým povinnostem a daňovým únikům, která umožňuje přístup k bankovním údajům).
- 27 V souvislosti s těmito body nezahrnuje francouzská právní úprava žalobní body uplatněné proti režimu zavedenému Španělským královstvím, který byl předmětem rozsudku vydaného Soudním dvorem Evropské unie dne 27. ledna 2022 (rozsudek SDEU ze dne 27. ledna 2022, C-788/19) v řízení zahájeném na návrh Evropské komise.
- 28 Předkládající soud nicméně konstatuje, že zákonodárce zavedl na základě odchylky desetiletou promlčecí lhůtu, která je delší než běžná promlčecí lhůta a která sice podle všeho nejde svou délkou nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení vytčených cílů, přesto však umožňuje, aby správní orgán, který vychází z data uplynutí lhůt stanovených v článku L.23 C daňového řádu, tedy z počátku běhu lhůty, nijak nesouvisejícího s datem nabytí aktiv držených v zahraničí a lety, za něž by zdanění těchto částek bylo běžně splatné, požádal daňového poplatníka o odůvodnění původu a způsobu nabytí těchto aktiv, a to i v případě, že se stala jeho majetkem více než deset let před provedením řízení stanoveného v článku L.23 C daňového řádu, nebo během období, které již bylo promlčeno, a bez časového omezení.

Táže se proto, jaké dopady má nepromlčitelnost zavedená touto právní úpravou na zásadu volného pohybu kapitálu zaručenou článkem 63 Smlouvy o fungování Evropské unie v té podobě, v jaké ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie, zejména

ve svém rozsudku vydaném dne 27. ledna 2022 (rozsudek SDEU ze dne 27. ledna 2022, C-788/19).

- 29 Soud se proto rozhodl předat níže uvedené otázky k posouzení Soudnímu dvoru Evropské unie:

[*omissis*] [znění otázek, které je znovu zopakováno ve výroku]

Z TĚCHTO DŮVODŮ

soud [*omissis*] [upřesnění týkající se řízení]

na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie

žádá Soudní dvůr Evropské unie, aby rozhodl o následujících předběžných otázkách:

Otázka 1: Musí být zásada volného pohybu kapitálu, která je zaručena článkem 63 Smlouvy o fungování Evropské unie, vykládána v tom smyslu, že umožňuje, aby aktiva držená v zahraničí, která nebyla přiznána za podmínek stanovených v článku L.23 C livre des procédures fiscales (daňového řádu) a jejichž původ a způsoby nabytí nebyly odůvodněny, podléhala zdanění z úřední povinnosti stanovenému v článku 755 code général des impôts (všeobecného daňového zákoníku), má-li toto zdanění za účinek nepromlčitelnost, pokud daňový poplatník prokáže, že se tato aktiva stala jeho majetkem během období, které již bylo promlčeno?

Otázka 2: Pro případ, že bude odpověď na tuto otázku záporná, musí z toho být vyvozeno, že jakékoli opravné řízení založené na výše uvedených ustanoveních musí být zrušeno, a to i když případ podléhající dohledu daňové správy nemá za následek promlčení?

[*omissis*] [přerušeno řízení, upřesnění týkající se řízení]